

מהדורה חדשה
170 סיפורים חדשים

לראות באבי הנחל

כבוד ופירסום

אחד דיבר פעם עם ר' ישראל, והיה לידו ילד שהיה חוזר על שאלותיו לר' ישראל, וכשזה הקפיד על הילד ואמר לו שהוא יכול לדבר לבד ר' ישראל אמר: "אני לא שומע, תגיד לילד שהוא יגיד לי".

פעם ביקש ר' ישראל משקה, ואחד צעק: "תביאו, ככה ניקח שיריים", ור' ישראל אמר: "אני לא רוצה לשתות", שוב חזר העניין, ור' ישראל שוב אמר שהוא לא רוצה לשתות. (בצפת, בסוכה תשנ"ד)

באומן תשנ"א, ר' ישראל גמר לאכול ולקחנו מהצלחת שלו, והוא צעק בצחוק ובשמחה: "שיריים!", אחר-כך רמוז ביד ואמר: "רבינו-הקדוש אמר שאנחנו... לא כלום".

אמר אז באומן: "איך אפשר שיהיה לנו גאוה אם עוסקים בליקוטי מוהר"ן ובליקוטי תפילות?".

אחד התפלל לפני העמוד קצת בפירסום וכשסיים תפילתו ר' ישראל אמר שהוא כמו מת כי זכה להיות עם אחד (ר"י קרדונר) שהיה כמו מת בעולם הזה כי לא היה לו שום תאוות מהבלי עולם הזה. (סיון תשנ"ב, מבשרת)

כמה חברים שרו פעם בחוץ הניגון 'נ נח', ור' ישראל אמר: "זה לא טוב פרסום", כמרמוז להפסיק לשיר, ואחד הקשה: 'אבל מצווה לפרסם שם הצדיק?' והיה נראה שיש לר' ישראל הנאה, ואמר לו: "מי שראוי לפרסם שם הצדיק". (חשוון תשנ"ב, מבשרת)

אחד היה עוסק להלביש את ר' ישראל עם חבר אחד על מנת ללכת לבית הכנסת להתפלל, ובא על דעתו פניות שהוא רגיל לשמש את ר' ישראל והוא יודע וכו', ואז פנה

אליו ר' ישראל עם פניו הקדושים ושאל: "מי זה?", הולכים לבית-הכנסת – קדושת ספר תורה, לא עושים מזה כסף!", וככה הוכיח אותו על שיש לו פניות בשימוש תלמיד-הכם שהוא קדוש כמו ספר תורה ויותר (עיינ בגמ' ובל"מ 'כמה טיפשאי שאר אינשי וכו'), ובכל זאת החבר השני לא היה מבין העניין כי הוא לא ידע מה מחשבת חברו וגם ר' ישראל הלביש התוכחה בהווה, – שבאמת הולכים לבית-הכנסת ולספר תורה וכו', כדרכו בקודש להוכיח ברמז ובכלליות שיבין כל מחפש מרמזיו איך צריך לעסוק בענייני הקודש באמת ובלי שום פְּנִיָּה. (ערב שבת בחורף תשנ"ד)

פעם הטלוויזיה של צרפת ראינו את ר' ישראל בכותל על העניין של רבינו ובאמצע הצילומים מישהו נתן לאחד מהשמשים להסיע את ר' ישראל בכיסא גלגלים שבו ישב וכשהסיע השמש את ר' ישראל התגאה מאוד בליבו על שיראו אותו בטלוויזיה מסיע את התלמיד היקר של רבינו, כשהגיעו לאוטו ר' ישראל התחיל לבכות ולהוכיח את הנוכחים על שלא מתביישים לגנוב כסף בכותל וצעק לעבר המשמש: "מי זה? מי זה?!" וכשנכנסו לאוטו ר' ישראל התחיל לדבר ברמז על אותו משמש ואמר שהוא חשב שהמשמש עשה תשובה וכנראה שלא כן הדבר והיה עוד דיבורים וכו' והשמש הזה התחיל להתחרט ולהתוודות וכשהגיעו ר' ישראל רמז שהשם קיבל תשובתו. (אדר א' תשנ"ב בכותל)

החברים שיבחו פעם במירון את ר' ישראל בשקט שהוא צדיק ופרוש באכילה, ואז ר' ישראל ביקש מבעל הבית להביא לו אוכל, וכששאל אותו מה להביא אמר: "כל מה שיש לך בבית", והכריח את עצמו לאכול עם סבל וקושי, כך הרגישו. ופעם באומן רצו להביא לו אוכל, ואמר שכבר אכל קצת, ולתת לו לנוח (מהאוכל, הפך מהעולם).

דברי המעתיק: על המעררים שמי שמתקרב לצדיק בדרך האמיתי עוסק פחות בעבודת-השם וכו'... עיין בליקוטי מוהר"ן רע"ז שהמצוות לא יכולים לעלות בשבוע מחמת הקליפות, רק בשבת וכו' וזה מרמז על הצדיק שכל הזמן שהאדם לא מתקרב אליו (לעסוק בספריו ולקיימם) אין עלייה לעבודת-השם שלו ולמצוותיו, והוא רק מעקם עבודתו כמו קוף (עיין בשיחות הר"ן), ועיין בליקוטי הלכות בעניין אונאה יותר משתות וכו' שמי שחולק על הצדיק רחמנא-לצלן, יוצא ערום מן העולם כאילו לא קיים שום תורה ומצוות מחמת ריבוי הפגמים והפניות בתורה ומצוות של כל אחד ואחד, ועיקר "אזמרה" יכול לקיים בשלמות רק הצדיק הגדול במעלה שהוא כולו טוב ויכול למצוא שערות ונקודות טובות אצל כל אחד, ומובן מזה הפגם הנורא ביותר גרוע מכל העבירות שבתורה של מי שמסתיר את הצדיק, כי על-ידי-זה אי אפשר לזכות את עם ישראל ולמצוא בהם טוב, מאחר שחולקים על מי שיכול לגלות הטוב שבהם, כמו שמובא על הפסוק "למה יחרה אפך בעמך" וכו' שרק

משה היה יכול להציל את ישראל מכליה ולגלות הטוב והזכות שבהם בעוצם ירידתם. ומובא מעשה ששני אנשים נגשו אל הנועם אלימלך ואמר שאין להם שום בגדים (שום תורה ומצוות ומעשים טובים) מאחר שחלקו ומסרו את הרב הקדוש מיכל מזלוטשוב. ומעשה מהרב הקדוש מברדיטשוב ששאלו אותו שמומן שהתקרב לחסידות הוא עוסק הרבה פחות בתורה, והשיב: "אדרבא, אני עוסק עכשיו הרבה יותר, כי מקודם הייתי עוסק קצת בשביל אישתי קצת בשביל חמותי וכו' ואילו עכשיו רק להשם-יתברך". הכלל שמי שמתקרב לצדיק יש לו הרבה מניעות וצריך להתייגע, והקצת שהוא עושה לשמה עולה הרבה יותר מהלא לשמה של אחרים, ודי-למבין.

דהמשך בשבוע הבא (ב"נ)

